

wkładu własnego w wysokości 25%. Te instytucje, które nie mają dotacji działań statutowych ze środków publicznych (lub poziom dotacji jest bardzo niski), zmuszone są do pokrycia wkładu własnego z przychodów z działalności podstawowej. Takie działanie może doprowadzić do sytuacji, w której jednostki naukowe, mające duży potencjał badawczy, lecz jednocześnie będące w sytuacji finansowej pozwalającej na ograniczone funkcjonowanie, nie będą mogły brać udziału w projektach programów ramowych Unii Europejskiej, gdyż to znacząco pogorszyłoby ich wynik finansowy. Z drugiej zaś strony, brak udziału w tego typu projektach wpływa na ich słabszą ocenę w procesie ewaluacji jednostek naukowych, tracą pozycję na rynku, a to bezwzględnie prowadzi do pogłębienia ich złej kondycji finansowej.

Podsumowanie

Istotne z punktu widzenia instytucji uczestniczących w realizacji projektów badawczych UE jest ustalenie wynagrodzeń osób realizujących projekt powiększonych o wynagrodzenie dodatkowe w ramach projektu. Powoduje to zwiększenie kosztów bezpośrednich, jakimi są koszty personelu oraz sprawia, że zwiększają się

koszty pośrednie przypadające na dany projekt, gdy liczone są od wynagrodzeń. Wyższa stawka godzinowa znacząco niweluje dysproporcje w zarobkach badaczy z Polski w stosunku do zarobków badaczy z pozostałych krajów UE. Powoduje to zwiększenie zainteresowania polskich naukowców do brania udziału w tego typu projektach, co przekłada się na znaczący rozwój dziedziny badań i innowacyjności w Polsce. □

Literatura:

- [1] Strona oficjalna Krajowego Punktu Kontaktowego Programów Badawczych UE: <http://www.kpk.gov.pl>
- [2] Pismo ministra nauki i szkolnictwa wyższego do rektorów szkół wyższych i dyrektorów instytutów naukowych z 7 września 2006 r.
- [3] Kocek H., Trammer B.: *Aspekty finansowe projektów 7.Programu Ramowego Unii Europejskiej*. Krajowy Punkt Kontaktowy Programów Badawczych UE. Warszawa, 2008, wydanie I.
- [4] *Zarządca aspekty rachunkowości* – red. T. Kiziukiewicz, PWE Warszawa 2003.

➤ *Dokończenie ze s. 49*

Do określenia ich parametrów zaproponowano aparat matematyczny, oparty na pojęciach teorii niezawodności uwzględniający ich specyfikę, tj. przedstawiono metodykę obliczeń dla struktur szeregowych, równoległych i mieszanych.

Pokazano również, że maksymalna czasowa produktywność poszczególnych podsystemów łańcuchów dostaw węgla zależy od wydajności normatywnej centrum podsystemu i uogólnionego współczynnika jego niezawodności, charakteryzującego stopień racjonalności jego struktury.

Ponadto określono zdolność przerobczą podsystemów łańcuchów dostaw węgla jako funkcję ich maksymalnej wydajności i czasu pracy. □

Literatura

- [1] Воскресенский И.В.: *Исследование интегрированных транспортно-технологических модулей в горнодобывающей промышленности*. Изд. СО РАН. Новосибирск, 2006, 75с.
- [2] Kazimierczak J.: *Eksploatacja systemów technicznych*. Wydawnictwo Politechniki Śląskiej. Gliwice 2000.
- [3] Legutko S.: *Podstawy eksploatacji maszyn*. Wydawnictwo Politechniki Poznańskiej. Poznań 1999.
- [4] Niziński S.: *Elementy eksploatacji obiektów technicznych*. Wydawnictwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Olsztyn 2000.
- [5] Słowiński B.: *Podstawy badań i oceny niezawodności obiektów technicznych*. Wydawnictwo Politechniki Koszalińskiej. Koszalin 1999.

Tadeusz Cisowski

Wyższa Szkoła Ekonomii i Innowacji w Lublinie

tadeusz.cisowski@wsei.lublin.pl